

OBČASNÍK SP USA

ČERVEN 2012

číslo 7.

SPOLEČNOST PŘÁTEL USA – SOCIETY OF FRIENDS OF THE USA

ČESKO-AMERICKÝ KLUB – THE CZECH-AMERICAN CLUB

POBOČKA PRAHA – hlavní město

Vážení přátelé, zatím stále nemáme pravidelný časopis. Z těchto důvodů jsem si dovolil vám opět zaslat tyto naše občasně informace.

Konverzační opakování angličtiny: Vzdělávací středisko (dále jen VS) zajistilo pravidelné úterní konzultace angličtiny od 16 do 17. hodin, a to i vč. prvního úterý. Dle vzájemného upřesnění budou pokračovat i přes léto.

Přednášky (první úterý v měsíci) byly ukončeny v dubnu. Přes léto jsou starosti se zahrádkami a chatami, a tak další budou pokračovat až od října včetně. První bude vč. promítání filmů o USA a zajišťuje ji kolega Liška na 2. října.

Program Amerického centra: Pražská pobočka SPUSA pravidelně také přeposílá výše uvedený program kolegům a kolegyním, kteří mají mailovou adresu. Ve druhé polovině roku, tj. po letních prázdninách a dovolené, se chystáme rozesílat kopie poštou těm, kteří mailové připojení nemají. V květnu tam byly i výstavy, a to o počátcích filmové tvorby v Africe, také o amerických němých groteskách vč. promítání takových starých filmů. Další program se týkal ochrany autorských práv, amerických národních parků, českých nosorožců, stoletého výročí skautingu v ČR a USA. Dále to byly informace o filmovém klubu, kořenech hippie, volbách v USA, Iránském nukleárním programu apod.

Willi Leimer, muž dvou tváří: Dne 16. června 1942 Němci vypálili Lidice, 184 mužů zastřelili, 196 žen a 96 dětí odvěkli do koncentračních táborů. Stále se však nalézají nové informace a mezi ně patří i životní osudy sovětského důstojníka W. Leimera, který tak je jednou z velmi zajímavých postav II. světové války. Byl nejen důstojníkem NKVD, ale současně SS i Gestapa. Za války pronásledoval náš odboj, a to komunisty i parašutisty z Anglie, ale dokonce se účastnil i likvidace Lidic.

Narodil 25. července 1912 v Nuwied am Rhein. Původně byl stavebním inženýrem, ale záhy se stal členem NSDAP. Pčinil se natolik, že již od roku 1933 pracoval v Gestapu. Do Prahy byl přeložen hned v březnu roku 1939. Za války bydlel Na Čihadle v Praze 6 - Dejvicích (tehdy Praha XIX), tj. na Hanspulce. To byl také důvod, proč jsme se s přáteli o takového souseda zajímali.

Nejdříve působil v tzv. sonderkommandu a později, do 1. listopadu 1940, v protišpionážním III. odd. Gestapa, které vedl kriminální rada F.W.Clemens. Od listopadu 1940 vedl již tzv. protikomunistický referát v řídicí úřadovně Gestapa v Praze (referát II A). V květnu 1942 byl jmenován do zvláštní komise pro vyšetření atentátu na R. Heidricha. Vedoucím komise byl SS-Obersturmführer, kriminální komisař Heinz Pannwitz. Dne 24. června 1942 se pilný W.L. dokonce zúčastnil likvidace obce Lidice vč. vražd jejich obyvatel. V létě 1942 se W.L. na vlastní žádost zúčastnil šestitýdenního školení s názvem „metody proti sabotáži a parašutistickým agentům“, které se konalo v Berlíně na RSHA. V listopadu 1942 byl W.L. pověřen vybudováním nového referátu – SBF (Sabotage-Bahnen-Fallschrimagenten). V rámci tohoto referátu byla vybudována celá síť konfidentů. Do referátu si W.L. přivedl jako svého osobního důvěrníka Jaroslava Nachtmanna. Pomocí tzv. „volavčí sítě“ a fingovaných odbojových skupin KOS (koordináčního střediska) se podařilo referátu SBF proniknout do protiněmeckého odboje a paralyzovat činnost většiny výsadek z Velké Británie. Zároveň prováděli i radiové protihry s vedením odboje v zahraničí.

Dne 1. května 1945 byl W.L. pověřen střežením doc.dr. Krajiny. Ten byl toho dne ještě s dalšími českými prominenty převezen do zámečku na Jenerálce v Šárce, kde byl uvězněn. Bylo to na přímý rozkaz K.H. Franka, který se pokusil vytvořit jakousi novou vládu, ale jeho nabídka byla samozřejmě rázně odmítnuta.

První den pražské revoluce, tj. 5. května 1945 mezi 12 a 15 hodinou, W.L. opustil vozem červeného kříže úřadovnu Gestapa v Petschkově paláci. Odjel do Černínského paláce a odtud na Jenerálku. Tu neopustil ani po útěku ostatních příslušníků Gestapa. Po podepsání kapitulace se osobně vzdal dr.

Krajinovi. Krajina ho předal vojenskému velitelství na Hanspaulce. W.L. tam požádal, aby byl předán sovětské armádě. Tam byl údajně zatčen orgány NKVD a zde po něm zdánlivě končí veškerá stopa.

Pro své působení na našem území za II. světové války měl být samozřejmě stíhán našimi orgány. Byl proto vznesen dotaz na jeho osobu u orgánů SSSR. Oficiální sovětská místa však tvrdila, že v SSSR byl v roce 1947 popraven, a že všechny spisy, které souvisely s činností Leimera, údajně zničil požár služebny KGB v Saratově. Na objasnění byli osobně zainteresováni i členové naší bývalé komunistické rozvědky, kterým W.L. při výslechu umlátil rodiče. Nezávisle na sdělení KGB však informoval sovětský poradce britského odboru čs. rozvědky jejího náčelníka Václava Táborského, že Leimer byl ve skutečnosti důstojníkem NKVD, a že dosud slouží v Moskvě v centrále KGB v hodnosti plukovníka. Teprve po dvaceti letech se o něm objevuje zpráva v materiálech čs. rozvědky, kdy se o něm píše jako o důstojníkovi sovětské nelegální rozvědky, který byl infiltrován do pražské služebny Gestapa.

(Obsah tohoto článku jsem zkompletoval z veřejně dostupných pramenů a náležitě konzultoval. Níže je uveden i jeho služební průkaz.)

Admirál Dönitz a Werwolf: V době výročí ukončení II. světové války je vhodné opět připomenout i události, které byly doprovázeny velkou vzájemnou nevráživostí mezi Čechy a Němci. Tyto záležitosti kvalifikovaně vysvětloval Roman Cílek ve své knize *Kryší stezky*, ISBN 80 86004-05-8. Na str. 119 uváděl, že Admirál Dönitz se obrátil na německé obyvatelstvo s provoláním, kde mimo jiné nařídil: „Vyzývám všechny německé muže a ženy, aby zastavili jakoukoli ilegální bojovou činnost Werwolfu nebo jiných organizací v nepříteli obsazených západních oblastech, protože to může našemu národu jen uškodit.“ Naše území se však převážně nacházelo ve východních oblastech. Na území Sudet bylo 13 výcvikových táborů Werwolfů. Po válce bylo na našem území zaznamenáno 314 větších akcí a 84 ozbrojených případů. Tyto poválečné události samozřejmě nepřispěly k lepšímu vztahu mezi Čechy a Němci.

Potíže s islamisty: V poslední době jsou problémy téměř všude, a tak nám postupně dochází, že od dob našeho zpívání o Hercegovině a mohamedánech, kteří mají „*kalhoty roztrhané a smrkaj do dlaní*“ se již asi lecos změnilo. Postupně zjišťujeme, že nám scházejí jisté informace a vědomosti. Jednou z takových jsou i známé *Satanské verše*. Korán, který vyšel i v českém překladu (vydal ODEON, překlad Ivan Hrbek 1972, 1991, ISBN 80-207-0444-2) nás o tom zajímavě informuje. Na str. 16 se uvádí, že již od starých dob se vyskytovalo ponětí o jednom nejvyšším božstvu, avšak v dosti vágní formě a bez určitých představ o jeho moci i vlastnostech. Představa o jednom bohu byla v Mekce i

v západní Arábii běžná, neboť Muhammad již ve svých prvních vystoupeních hovořil o Alláhovi s předpokladem, že je ve známosti u jeho soukmenovců. Ti jej však mnohdy ztotožňovali v bohem Ka'by, *Hubalem*. Na str. 2 se uvádí, že Kurašovci požádali Muhammada, aby přestal útočit na pohanská božstva a přijal je, jako součást svého náboženství. Muhammad byl po určitou dobu ochoten ke smíření. Recitoval tehdy verše (v.53:19 ad.), v nichž uváděl, že je možno se obracet k pohanským božstvům, kteří by se přimlouvali u Boha. Za určitou dobu a možno dodat, po upevnění moci, si Muhammad uvědomil všechny důsledky tohoto kompromisu. Tyto verše odvolal a místo nich jsou dnes na tomto místě slova, která rozhodně odsuzují kult těchto tří božstev. Pozdější muslimští komentátoři nazývají původní znění „*satanskými verši*“, neboť je prý Muhammadovi našeptával sám satan se záměrem, aby ho svedl z pravé cesty. Krátce po tomto odvolání recitoval Muhammad súru 109, znamenající definitivní rozchod s mekkánským pohanstvím. Prorok tím dal jasně najevo, že na další kompromisy a ústupky již nehodlá přistoupit. Tato súra podobně jako súra 112, v níž stručně shrnul základní teze nové víry, se stala východiskem dalšího rozvoje. Je to zajímavý posun k přísnému monotheismu, který je jedním z nejtypičtějších znaků islámu.

Nicméně se také jedná o odvěký spor mezi názorovým proudem *aš'aríja*, jehož stoupenci zastávají mínění o nestvořenosti Koránu a *mu'tazila*, kteří naopak vnímají Korán jako stvořenou skutečnost. V současnosti převládá kompromis, že Korán je stvořenou skutečností, ale má v Bohu věrný pravzor. Z tohoto hlediska, poněkud blízkého křesťanství, by stvoření v Božím slově mělo svůj věčný, nestvořený pravzor.

Možno připomenout i muslimské modlitby, které připomínají růženec. Zbožný muslim je zbožně a rozjímavě recituje. Přitom mezi prsty propouští zrnka na šňůrce. Mezi 99ti překrásnými jmény - charakteristikami Boha možno např. jmenovat: *Milosrdný, Slitovný, Svatý, Mír, Stvořitel, Promíjející, Dárce, Vědoucí, Zúčtovatel, Moudrý, Oživující, Mociplný, Soustředující, Jediný, Věčný, První, Poslední, Zjevný, Skrytý, Vlídny ke kajícím, Soucitný, Soustředující, Nezávislý, Obdarovávající, Světlo, Nesrovnatelný, Dědic, Trpělivý*, atd. Většinou jsou to vztahové záležitosti. Je pak otázka, jak věčně spravedlivý Bůh by mohl být zároveň jedno-osobovým. Stejná otázka se týká spravedlnosti, tj. jak by mohla být věčným a nekonečným úkonem osamělého Boha. Alláh by tak potřeboval svět a stvořeného člověka k tomu, aby mohl být spravedlivý. V tomto případě by byl součástí složeného celku se světem. Tak by však nemohl být vůči světu transcendentní. Muslimové by se proto měli snažit vysvětlit, jak Alláh může být sám v sobě absolutní samotou, když je absolutně transcendentní, ale zároveň je ve svém slově člověku darujícím.

Krista tak chápou pouze jako proroka, nicméně je zajímavé, že si velmi cení Panny Marie. Možno např. uvést: str. 243 LXIII/21. Proroci, 91 „*A zmiň se o té, jež panenství střežila. A vdechli jsme do ní část ducha Svého a učinili jsme z ní i ze syna jejího pro veškeré lidstvo znamení.*“ Str. 497 CV/3. Rod 'Imránův, 31/36 ... „*a nazval jsem ji Marií. A svěřuji ji i potomstvo její do ochrany Tvé před satanem prokletým.*“

Ortodoxní islámští učenci mají také představu, že Alláhova absolutní moc nemůže být omezena přírodními zákony (Stanley L. Jaki; *Myopia about Islam, with an Eye on Chesterbel-loc, The Chestertown Review* 28, winter 2002, 500). Je zajímavé, že podobnou představu měli i komunisti. Možno si připomenout jejich nechuť k teoriím informatiky, které v SSSR odsuzovali na svých sjezdech. Na XIX. sjezdu KSSS pak v jednom referátě bylo řečeno, že *buržoazní pavědec Wiener vynalezl buržoazní pavědu kybernetiku, pomocí níž se snažil dokázat, že člověk podléhá týmž přírodním zákonům jako plyny, kovy a další, a my přitom víme, že pod vedením velkého Stalina člověk překoná i přírodní zákony*. Neměnnost přírodních zákonů proto odmítali. Scházející informace jim pak později zajišťovali četní špioni.

Za pražskou pobočku Petr Jílek